

лина на вашето фенерче, той се е скрилъ, легналъ е, и вие, навърно, съ нищо не можете да го изгоните навънъ.

Преди всичко, язовецътъ е нощно животно, което избѣгва дневната и всѣка друга свѣтлина. Дене той се свираща въ дупката си и спи, спи непробудно почти цѣлъ день. Ноще излиза на ловъ. Тихъ, мълчаливъ и страхливъ, той се бои отъ всѣкаква свѣтлина и отъ собствената си сѣнка, отбѣгва всѣкакъвъ шумъ и закачка. Той се крие въ удобни мѣста, кждето никое животно да не може да го нападне.

Когато язовецътъ излиза изъ дупката си, грижливо оглежда, надушва всичко наоколо си — всѣка тревица, всѣко дръвце. Той е гнусливъ, той е чистникъ. Съ какво благородническо усърдие той избѣгва всичко нечисто, мръсно, което може да зацапа неговия доста грозенъ кожухъ!

Лисицата, вѣчниятъ неговъ врагъ, отлично знае тази черта на нощния благородникъ. Колкото и да е слаба миризмата на неговото леговище, тя го намира и се залавя да изпжди изъ него стопанина му. Тя пълни леговището съ мърсотии. И представете си очудването на нещастния благородникъ, когато той следъ нощенъ ловъ се връща у дома си и изведнажъ го поразява тежка, нетърпима воня. Той съ ужасъ започва да души земята около леговището... Той вижда мърсотии, оставени отъ лисицата.... и бѣга отъ тѣхъ... Но нему е жално да напустне своето удобно, топло леговище.... Нѣколко пжти се повръща, намира мърсотията и, най-после, се решава да пожертвува благородническата си придирчивостъ, — прѣхти, мирише, грухти и отчаяно се свива на кълбо, скрива чувствителния си носъ въ дългитѣ косми на кожуха си, заспива съ твърдо намѣрение: утре да изчисти всичката мърсотия, оставена отъ лисицата, и да възвърне на леговището предишната му миризма, съ която той е свикналъ. Но, о ужасъ! На другия день лисицата повтаря сжщото. И като изгубва всѣка надежда да живѣе въ своето спокойно, удобно леговище, въ което въздухътъ е билъ тъй чистъ и свежъ, той навжсено го напуца и трѣгва да дири друго мѣсто да си прави нова дупка.

Язовецътъ се грижи само за своето доволство и щастие. Никого никжде не е виждано язовци да си правятъ общи леговища. Винаги самотно, крадешкомъ, мълчешката.

Само когато е още много младъ, когато свойствената на всичко живо радостъ играе въ сърцето на язовеца, тогава той става за кратко време общителенъ и игривъ.

Малкитѣ язовчета сж твърде мили, игриви, подвижни животни.... Но, като порастатъ, това весело детско настроение изчезва, и язовецътъ става навжсенъ саможивецъ.

